

शिवमहिम्नःस्तोत्रम्

महिम्नः पारं ते परमविदुषो यद्यसदशी
स्तुतिर्ब्रह्मादीनामपि तद्वसन्नास्त्वयि गिरः ।
अथावाच्यः सर्वः स्वमतिपरिणामावधि गृणन्
ममाप्येष स्तोत्रे हर निरपवादः परिकरः ॥ १ ॥
अतीतः पन्थानं तव य महिमा वाङ्मनसयो -
रतद्व्यावृत्त्या यं अकितमभिधत्ते श्रुतिरपि ।
स कस्य स्तोतव्यः कतिविधगुणः कस्य विषयः
पदे त्वर्वाचीने पतति न मनः कस्य न वयः ॥ २ ॥
मधुसूता वाचः परमममृतं निर्मितवतस्तव
ब्रह्मन् किं वागपि सुरगुरोर्विस्मयपदम् ।
मम त्वेतां वाणीं गुणकथनपुण्येन भवतः
पुनामीत्यर्थेऽस्मिन् पुरमथन बुद्धिर्व्यवसिता ॥ ३ ॥
तवैश्वर्यं यत्तद्गुणद्वयरक्षाप्रलयकृत्
त्रयीवस्तुव्यस्तं तिसृषु गुणभिन्नासु तनुषु ।
अभव्यानामस्मिन् वरद रमणीयामरमणीं
विलन्तुं व्याक्रोशीं विदधत ईर्ष्यैः षडधियः ॥ ४ ॥
किमीलः किं कायः स भलु किमुपायस्त्रिभुवनं
किमाधारो धाता सृजति किमुपादानं इति य ।
अतर्क्यैश्वर्ये त्वय्यनवसरदुःस्थो हतधियः
कुतर्कोऽयं कांश्चिन्मुभरयति मोहाय षडधियः ॥ ५ ॥
अजन्मानो लोकाः किमवयववन्तोऽपि षडधियः
इतारं किं भवविधिरनादृत्य भवति ।
अनीशो वा कुर्याद् भुवनजनने कः परिकरो
यतो मन्दास्त्वां प्रत्यभरवर संशेरत ईमे ॥ ६ ॥

त्रयी सांख्यं योगः पशुपतिमतं वैष्णवमिति
प्रभिन्ने प्रस्थाने परमिदमदः पथ्यमिति य ।

रुथीनां वैचित्र्यादबुकुटिलनानापथबुधां
नृणाभेको गम्यस्त्वमसि पयसामर्णव षव ॥ ७ ॥

मलोकः ञट्वांगं परशुरञ्जिनं भस्म इणिनः
कपालं येतीयत्तव वरद तन्त्रोपकरणम् ।

सुरास्तां तामृद्धिं दधति य भवद्भ्रूप्रणिलितां
न हि स्वात्मारामं विषयभृगतृष्णा भ्रमयति ॥ ८ ॥

ध्रुवं कश्चित् सर्वं सकलमपरस्त्वध्रुवमिदं
परो ध्रौव्याध्रौव्ये ञगति गदति व्यस्तविषये ।
समस्तेऽभ्येतस्मिन् पुरमथन तैर्विस्मित षव
स्तुवन्निहेमि त्वां न ञलु ननु धृष्टा मुञ्चरता ॥ ९ ॥

तवैश्वर्यं यत्नाद् यद्गुपरि विरंचो हरिरधः
परिच्छेत्तुं यातावनलमनलस्कन्धवपुषः ।
ततो भक्तिश्रद्धाभरगुरुगृणद्भ्यां गिरिश यत्
स्वयं तस्थे ताभ्यां तव किमनुवृत्तिर्न इलति ॥ १० ॥

अयत्नाद्वापाद्य त्रिभुवनमवैरव्यतिकरं
दशास्यो यद् ञालूनभृत रणकण्डूपरवशान् ।
शिरःपद्मश्रेणीरचितचरणाम्भोरुलभलेः
स्थिरायास्त्वद्धक्तेस्त्रिपुरहर विस्फूर्जितमिदम् ॥ ११ ॥

अमुष्य त्वत्सेवासमधिगतसारं भुञ्चनं
अलात् कैलासेऽपि त्वदधिवसतौ विक्रमयतः ।
अलभ्या पातालेऽभ्यलसचलितांगुष्ठशिरसि
प्रतिष्ठा त्वय्यासीद् ध्रुवमुपयितो मुह्यति ञलः ॥ १२ ॥

यदद्विं सुत्राम्णो वरद परमोच्यैरपि सतीमध
श्रुके ञाणः परिञनविधेयस्त्रिभुवनः ।

न तस्मिन् वरिवसितरि त्वय्यरण्यो-
न कस्याप्युन्नत्यै भवति शिरसस्त्वय्यवनतिः ॥ १३ ॥

अकाण्डप्रह्लाण्डक्षयचकितदेवासुरकृपाविधे
यस्यासीद्यस्त्रिनयनविषं संहतवतः ।

स कल्माषः कण्ठे तव न कुरुते न श्रियमलो
विकारोऽपि श्लाघ्यो भुवनभयभंगव्यसनिनः ॥ १४ ॥

असिद्धार्था नैव क्वचिदपि सदेवासुरनरे
निवर्तन्ते नित्यं जगति जयिनो यस्य विशिषाः ।

स पश्यन्तीश त्वामितरसुरसाधारणमभूत्
स्मरः स्मर्तव्यात्मा न हि वशिषु पथ्यः परिभवः ॥ १५ ॥

मही पादाघाताद् व्रजति सहसा संशयपदं
पदं विषणोर्ब्राम्यद्भुजपरिधुरगुणग्रहणम् ।
मुहुर्धौर्दोःस्थं यात्यनिभृतजटाताडिततटा
जगद्रक्षायै त्वं नटसि ननु वामैव विभुता ॥ १६ ॥

वियद्व्यापी तारागणगुणितकेनोद्गमरुचिः
प्रवाहो वारां यः पृषतलघुदृष्टः शिरसि ते ।
जगद् द्वीपाकारं जलधिवलयं तेन कृतमित्यनेनै
वोन्नेयं धृतमहिम दिव्यं तव वपुः ॥ १७ ॥
रथः क्षोणी यन्ता शतधृतिरगेन्द्रो धनुरथो
रथांगे यन्द्राकीं रथयरणपाणिः शर ईति ।
द्विधक्षोस्ते कोऽयं त्रिपुरतृणमाऽम्बरविधि-
विधेयैः क्रीडन्त्यो न भलु परतन्त्राः प्रभुधियः ॥ १८ ॥

हरिस्ते साहस्रं कमलजलिमाधाय पटयो-
र्यद्विकोने तस्मिन् निजमुदहरन्नेत्रकमलम् ।
गतो भक्त्युद्रेकः परिणतिमसौ यञ्जवपुषा
त्रयाणां रक्षायै त्रिपुरहर जगतीं जगताम् ॥ १९ ॥

क्तौ सुमे ऋत्त्वमसि इलयोगे क्तुमतां
 क्व कर्म प्रध्वस्तं इलति पुरुषाराधनभृते ।
 अतस्त्वां सम्प्रेक्ष्य क्तुषु इलदानप्रतिभुवं
 श्रुतो श्रद्धां अद्ध्वा दृढपरिक्करः कर्मसु जनः ॥ २० ॥
 क्रियादक्षो दक्षः क्तुपतिरधीशस्तनुभृताम
 ऋषीणामात्विज्यं शरणाद् सदस्याः सुरगणाः ।
 क्तुभ्रेषस्त्वत्तः क्तुङ्गलविधानव्यसनिनो
 ध्रुवं कर्तुः श्रद्धाविधुरमभियाराय हि मभाः ॥ २१ ॥
 प्रजानाथं नाथ प्रसभमभिकं स्वां द्रुहितरं
 गतं रोहिद्धूतां रिरमयिषुमृष्यस्य वपुषा ।
 धनुष्पाणोर्यातं द्विवमपि सपत्राकृतमभुं
 त्रसन्तं तेऽद्यापि त्यजति न भृगव्याधरभसः ॥ २२ ॥
 स्वलावाण्याशंसाधृतधनुषमघुणाय तृणवत्
 पुरः प्लुष्टं दृष्ट्वा पुरमथन पुष्पायुधमपि ।
 यद्वि स्त्रैणं देवी यमनिरतद्वेष्टार्धघटनाद्
 वैति त्वामद्धा अत वरद भुग्धा युवतयः ॥ २३ ॥
 रभशानेष्वकीडा स्मरहर पिशाचाः सह्यराश्रिताभस्मालेषः
 स्रगापि नृकरोटीपरिक्करः ।
 अमंगल्यं शीलं तव भवतु नामैवमभिलं
 तथापि स्मर्तृणां वरद परमं मंगलमसि ॥ २४ ॥
 मनः प्रत्यङ्घिते सविधमवधायात्तमरुतः
 प्रहृष्यद्रोमाणः प्रमदसलिलोत्संगितदशः ।
 यद्दालोक्याह्लादं हृद ईव निमज्यामृतमये
 दधत्यन्तस्तत्त्वं किमपि यमिनस्तत् किल भवान् ॥ २५ ॥
 त्वमर्कस्त्वं सोमस्त्वमसि पवनस्त्वं हुतवहस्त्वमाप
 स्त्वं व्योम त्वमु धरणिशरत्मा त्वमिति य ।

परिच्छिन्नामेवं त्वयि परिणता भिन्नतु गिरं
 न विद्मस्तत्तत्त्वं वयमिह तु यत्त्वं न भवसि ॥ २६ ॥
 त्रयीं तिस्रो वृत्तीस्त्रिभुवनमथो त्रीनपि सुरा-
 नकाराद्यैर्वर्णैस्त्रिभिरभिदधत् तीर्णविकृति ।
 तुरीयं ते धाम ध्वनिभिरवरुन्धानमणुभिः
 समस्तं व्यस्तं त्वं शरणाद् गृणात्योमिति पदम् ॥ २७ ॥
 भवः शर्वो रुद्रः पशुपतिरथोग्रः सहमहां
 स्तथा भीमेशानाविति यद्विधानाष्टकमिदम् ।
 अमुष्मिन् प्रत्येकं प्रविचरति देव श्रुतिरपि
 प्रियायास्मै धाम्ने प्रविहितनमस्योऽस्मि भवते ॥ २८ ॥
 नमो नेद्विष्टाय प्रियद्वय द्रविष्टाय च नमो
 नमः क्षोद्विष्टाय स्मरहर महिष्टाय च नमः ।
 नमो वर्षिष्टाय त्रिनयन यविष्टाय च नमो
 नमः सर्वस्मै ते तद्विदमिति शर्वाय च नमः ॥ २९ ॥
 अलुलरुसे विश्वोत्पत्तौ भवाय नमो नमः
 प्रबलतमसे तत्संहारे हराय नमो नमः ।
 जनसुभकृते सत्त्वोद्विक्तौ मृडाय नमो नमः
 प्रमहसि पदे निस्त्रैगुण्ये शिवाय नमो नमः ॥ ३० ॥
 कृशपरिणति येतः क्लेशवश्यं क्व येदं
 क्व य तव गुणसीमोद्धंघिनी शश्वद्विद्धिः ।
 र्धति यद्विदममन्दीकृत्य मां भक्तिराधाद्
 वरद यरणयोस्ते वाक्यपुष्पोपहारम् ॥ ३१ ॥
 असितगिरिसमं स्यात् कञ्जलं सिन्धुपात्रे
 सुरतस्वरशाभा लेभनी पत्रमुर्वी ।
 लिभति यद्वि गृहीत्वा शारदा सर्वकालं
 तदपि तव गुणानामीश पारं न याति ॥ ३२ ॥

असुरसुरभुनिन्दैरथितस्येन्दुमौले-
 ग्रथितगुणमहिम्नो निर्गुणस्येश्वरस्य ।
 सकलगाणवरिष्ठः पुष्पदन्ताभिधानो
 रुचिरमलघुवृत्तैः स्तोत्रमेतद्यकार ॥ ३३ ॥
 अहरहरनवधं धूर्जटेः स्तोत्रमेतत्
 पठति परमभक्तया शुद्धचित्तः पुमान् यः ।
 स भवति शिवलोके रुद्रतुल्यस्तथात्र
 प्रचुरतरधनायुः पुत्रवान् कीर्तिमांश्च ॥ ३४ ॥
 महेशान्नापरो देवो महिम्नो नापरा स्तुतिः ।
 अधोरान्नापरो मन्त्रो नास्ति तत्त्वं गुरोः परम् ॥ ३५ ॥
 दीक्षा दानं तपस्तीर्थं ज्ञानं यागादिकाः क्रियाः ।
 महिम्नः स्तवपाठस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ३६ ॥
 कुसुमदशननामा सर्वगन्धर्वराजः
 शिशुशशिधरमौलेर्देवदेवस्य दासः
 स भक्तु निजमहिम्नो भ्रष्ट एवास्य रोषात्
 स्वतनमिदकार्षीद् द्विव्यद्विव्यं महिम्नः ॥ ३७ ॥
 सुरवरभुनिपूज्यं स्वर्गभोक्षैकलेतुं
 पठति यद्दि मनुष्यः प्राञ्जलिर्नान्ययेताः ।
 व्रजति शिवसमीपं किन्नरैः स्तूयमान्
 स्तवमिदमोघं पुष्पदन्तप्रणीतम् ॥ ३८ ॥
 आसमाप्तमिदं स्तोत्रं पुण्यं गंधर्वभाषितम् ।
 अनौपम्यं मनोहारि शिवमीश्वरवर्णनम् ॥ ३९ ॥
 र्त्येषा वाडमयी पूजा श्रीमच्छंकरपादयोः ।
 अर्पिता तेन देवेशः प्रीयतां मे सदाशिवः ॥ ४० ॥
 तव तत्त्वं न ज्ञानामि कीदृशोऽसि महेश्वर ।
 यादृशोऽसि महोदेव तादृशाय नमो नमः ॥ ४१ ॥

अेककालं द्विकालं वा त्रिकालं यः पठेन्नरः
सर्वपाप विनिर्भूक्तः शिवलोके भडीयते ॥ ४२ ॥

श्री पुष्पदन्तमुभपंकजनिर्गतेन
स्तोत्रेण किल्बिषहरेण हरप्रियेण ।

कंठस्थितेन पठितेन समाहितेन
सुप्रीडितो भवति भूतपतिर्भडेशः ॥ ४३ ॥